

Mill. Kr., skal Kassebeholdningen mindst svare til 3 pCt. af Bankens Gældsforpligtelser, i Banker, hvis Aktiekapital er over 5 Mill. Kr., til 2 pCt., og i Banker med mindre Aktiekapital til 1 pCt. Oprindeligt var der af Ministeriet foreslaaet højere Sæts, efter min Formening med stor Ret, men nu standser jeg et Øjeblik ved den kontante Kassebeholdning, der altsaa for det første bestaar af noget, som i egentlig Forstand er højst tvivlsomt, Tilgodehavender hos indenlandske Banker. Hvoraf ved man, at den Bank, som man undersøger, ejer dette? Det staaer der intet som helst om. Det skulde være saaledes, at af alt, hvad Banken faktisk i det givne Øjeblik ejer, som ikke er belaaet noget Sted, er der en Kassebeholdning, som svarer til 3 pCt. af Gældsforpligtelserne f. Eks. Der er imidlertid, saa vidt jeg kan se, efter den foreliggende Ordlyd intet i Vejen for, at Kassebeholdningen meget godt kan skaffes til Veje ved Laan i Nationalbanken, naar det kniber og Bankinspektøren ventes, eller naar man skal aflægge et Regnskab — man gaar saa over og faar lombarderet nogle fine Værdipapirer eller rediskonteret Veksler, og saa har man ganske vist en Kassebeholdning, men i Virkeligheden har man det ikke, for det er altsaa laante Penge. Saa staaer der: „Kassebeholdningen skal i Forbindelse med Værdien af Beholdningen af sikre, let sælgelige, ubelaante Værdipapirer og Kreditmidler (herunder Veksler) udgøre mindst 15 pCt. af de Gældsforpligtelser, som det . . . paahviler Banken at betale paa Anfordring eller med kortere Varsel end en Maaned“. Her har man altsaa indskudt „herunder Veksler“. Skal det da ikke være Veksler, er der noget galt ved Veksler? Ja, det er rigtigt, og det er galt, fordi Veksler betyder tyve Ting. Det er efter den gamle, gode solide Bankteori fuldkommen rigtigt, at en virkelig god Veksel kan være en af de allermest likvide Pengeanbringelser for en Bank. Det gælder for det første korte Veksler paa andre Pengeinstitutter, ikke mindst udenlandske Pengeinstitutter, overhovedet korte Veksler paa solide Acceptanter; det gælder selvfølgelig ogsaa Vareveksler fra fine Firmaer, Vareveksler, bag hvilke der virkelig ligger en sund Vareforretning; de er ogsaa rediskontable i stort Omfang. Men Veksler betyder jo alt muligt andet — ikke alene rene Rytterveksler, men det er jo saaledes, at man — og saadan skete det f. Eks. i sin Tid i Landmandsbanken —, naar man skal lave noget likvidt, det vil sige paa Papiret, kan omforme-Kassekreditter, der faktisk er bundet i Ma-

skiner, Mursten o. s. v., til Veksler — man sætter blot vedkommende Industrikoncern Kniven paa Struben og siger: vi maa have en Veksel i Stedet for Kassekredit. Men vi ved alle, at det er i Virkeligheden ingen likvid Anbringelse. I Virkeligheden er der noget bedre ved den gældende Regel, hvorefter man lader det henstaa ubestemt og altsaa overlader det de facto til Bankinspektørens Skøn, thi i hvert enkelt Tilfælde, naar man staaer overfor Værdipapirer og andet, som Banken overhovedet anbringer sine Penge i, beror det paa et Skøn, om Anbringelsen er likvid eller ikke. Det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (J. Chr. Møller) sagde, at det afgørende var Reservefonden. Jeg vil forvare mit Parti imod, at denne Anskuelse skulde være raadende indenfor det konservative Parti, for Reservefonden har intet at gøre med Likviditet. Reservefonden er i en Bank i Almindelighed kun en Post paa Papiret, som betyder, at saa meget af Bankens egne Penge, ikke Indskydernes Penge, er anbragt i Bankdriften, og er de saa godt anbragt, kan det være Bevis paa Soliditet, men har intet at gøre med Likviditeten. Nej, Likviditet er noget fra Soliditet afgjort forskelligt, og derfor staaer dette Spørgsmaal i saa nøje Forbindelse med Forholdet mellem de private Storbanker og den seddeludstedende Bank, som jeg pegede paa skal klares, hvis vi virkelig skal have Orden og Ro i disse Forhold.

Man kan nemlig indrette sit Bankvæsen paa to Maader, som jeg kortelig vil kalde det tyske Banksystems Maade og det engelske Banksystems Maade. De tyske Banker har været inde paa, at de saa at sige anbringer lige til den sidste Pfennig nogenlunde fast i den store tyske Industri og som Følge deraf ikke har nogen videre Kassebeholdning. Og deres Midler kan være meget illikvidt anbragt, men de har til Gengæld en stadig løbende Adgang til Kredit hos den seddeludstedende Bank, Rigsbanken, og Likviditeten beror netop paa det, den højtærede Finansminister havde fat paa i sin Tale her i Tinget, at Rigsbanken er likvid — om jeg saa maa sige er overlikvid, at den altid er saa langt fra Seddeludstedelsens Grænse, at den kan forsyne disse Storbanker, naar det kniber, hvormed jeg ikke mener under Kriser, men overhovedet, naar der indtræder Terminer eller andre Perioder, hvorunder de daglige Ind- og Udbetalinger kommer i et Misforhold, saaledes at der skal udbetales flere Penge, end der indbetales. Ja, saa er det blot at gaa op til Rigsbanken og faa rediskonteret en Del, selvfølgelig den